

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 53.781/VR
van 24 oktober 2013

over

een voorontwerp van decreet 'tot instemming met de
overeenkomst inzake het gebruik van het platform van de
Internationale Commissie voor de Burgerlijke Stand voor de
internationale uitwisseling langs elektronische weg van gegevens
van de burgerlijke stand, opgemaakt in Rome op
19 september 2012 en ondertekend in Bern op
18 december 2012'

Op 18 juli 2013 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand verzocht binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot 18 oktober 2013, en nogmaals verlengd tot 4 november 2013,^(*) een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet ‘tot instemming met de overeenkomst inzake het gebruik van het platform van de Internationale Commissie voor de Burgerlijke Stand voor de internationale uitwisseling langs elektronische weg van gegevens van de burgerlijke stand, opgemaakt in Rome op 19 september 2012 en ondertekend in Bern op 18 december 2012’.

Het voorontwerp is door de verenigde kamers onderzocht op 8 oktober 2013. De verenigde kamers waren samengesteld uit Yves KREINS, kamervoorzitter, voorzitter, Jo BAERT, kamervoorzitter, Jan Smets, Pierre VANDERNOOT, Martine BAGUET en Kaat LEUS, staatsraden, Jan VELAERS en Marianne DONY, assessoren, en Anne-Catherine VAN GEERSDAELE en Greet VERBERCKMOES, griffiers.

Het verslag is uitgebracht door Xavier DELGRANGE, eerste auditeur-afdelingshoofd, en Brecht STEEN, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 24 oktober 2013.

*

^(*) Deze verlenging vloeit voort uit artikel 84, § 1, eerste lid, 1°, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, waarin wordt bepaald dat de termijn van dertig dagen verlengd wordt tot vijfenveertig dagen in het geval waarin het advies gegeven wordt door de verenigde kamers met toepassing van artikel 85bis.

STREKKING VAN HET VOORONTWERP VAN DECREET

1. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet strekt ertoe in te stemmen met de Overeenkomst ‘inzake het gebruik van het platform van de Internationale Commissie voor de Burgerlijke Stand voor de internationale uitwisseling langs elektronische weg van gegevens van de burgerlijke stand’, opgemaakt in Rome op 19 september 2012 en ondertekend in Bern op 18 december 2012 (hierna: de overeenkomst).

2. Zoals het opschrift ervan aangeeft, regelt de overeenkomst de voorwaarden waaronder de verschillende staten die zijn aangesloten bij de Internationale Commissie voor de Burgerlijke Stand (hierna: CIEC), in het kader van de internationale uitwisseling van gegevens langs elektronische weg, gebruik kunnen maken van het platform voor de internationale uitwisseling van gegevens van de burgerlijke stand alsook de gevolgen van dit gebruik.

De overeenkomst bevat onder meer een bepaling (artikel 3, lid 5) naar luid waarvan in geval van afgifte van een document dat wordt verkregen na gebruik van het platform, enkel de autoriteit die het document aan de particulieren bezorgt, van hen een bijdrage kan ontvangen. Die bijdrage “mag niet hoger zijn dan de bijdrage die is verschuldigd voor een document van dezelfde aard afgeleverd overeenkomstig het nationale recht”.

BEVOEGDHEID

3. In artikel 1 van het ontwerp en in de memorie van toelichting ervan, wordt er van uitgegaan dat de gewestdecreetgever bevoegd is om met het verdrag in te stemmen. Ook al behoort de aangelegenheid die in het verdrag wordt geregeld in beginsel tot de federale bevoegdheid, aangezien de federale overheid krachtens artikel 6, § 1, VIII, eerste lid, 1°, derde streepje, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ bevoegd is gebleven voor “de regelgeving inzake de registers van de burgerlijke stand”, de stellers van het ontwerp oordelen dat artikel 3, lid 5, van de voorliggende overeenkomst te koppelen valt aan de bevoegdheid van de gewesten. Luidens die laatste bepaling mag, ingeval van het bezorgen van een document met toepassing van artikel 3, lid 2, van de overeenkomst, enkel de overheid die het document fysiek uitreikt aan de betrokken particulier – in België is dat de gemeente – een retributie vragen, en niet de autoriteit in een ander land die het document via de elektronische weg heeft bezorgd.¹

Er dient te worden opgemerkt dat de bijdragen die door de gemeenten worden geheven bij het uitreiken van documenten inzake burgerlijke stand niet enkel de vorm kunnen aannemen van een gemeentelijke retributie, maar ook van een gemeentelijke belasting.² Artikel 3, lid 5, van de overeenkomst moet dan ook worden aangezien als een normatieve bepaling die de

¹ Memorie van toelichting, p. 3.

² Zie o.m. D. DEVOS en O. DE MOOR, “De West-Vlaamse lokale belastingen doorgelicht: over vuilniszakken, wapenvergunningen en feestmateriaal!”, in M. DE JONCKHEERE en K. DEKETELAERE (eds.), *Jaarboek lokale en regionale belastingen 2005-06 – Gemeentelijke belastingsreglementen & actualia*, Brugge, Die Keure, 2006, 290-302; M. DE JONCKHEERE, *De gemeentelijke belastingsbevoegdheid. Fiscaaljuridische aspecten*, Brugge, Die Keure, 1996, p. 426 e.v., nrs. 437 e.v.

bevoegdheid van de gemeenten³ *beperkt* zowel inzake het heffen van een gemeentebelasting als inzake het heffen van een gemeentelijke retributie op het uitreiken van documenten inzake burgerlijke stand.

4.1. Bij artikel 6, § 1, VIII, eerste lid, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 wordt aan de gewesten de principiële bevoegdheid toegewezen inzake de organieke wetgeving op de gemeenten. Daartoe behoren onder meer de regeling van de gemeentelijke instellingen, de organisatie van de gemeentelijke administratieve diensten en het statuut van het gemeentepersoneel.⁴

Tot de aangelegenheid “organisatie, bevoegdheid en werking van de provinciale en gemeentelijke instellingen” behoren ook de vestiging en de invordering van de gemeente- en provinciebelastingen,⁵ onverminderd evenwel de bevoegdheid die bij artikel 170, § 4, tweede lid, van de Grondwet, aan de federale wetgever is voorbehouden.⁶

4.2. Artikel 6, § 1, VIII, eerste lid, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bepaalt dat “de regelingen die opgenomen zijn in de artikelen 125, 126, 127 en 132 van de nieuwe gemeentewet, voor zover zij de registers van de burgerlijke stand betreffen”, tot de bevoegdheid van de federale wetgever blijven behoren.

Volgens het Grondwettelijk Hof staat het aan de federale overheid om die aspecten van de “organisatie” en van de “werking” van de provincies en de gemeenten te regelen, die betrekking hebben op de “regelingen die opgenomen zijn in de artikelen 125, 126, 127 en 132 van de nieuwe gemeentewet, voor zover zij de registers van de burgerlijke stand betreffen”. Zo oordeelde het Hof dat in die aangelegenheden enkel de federale overheid bevoegd is om de bewaring te regelen van de documenten die aan de provincies en de gemeenten toebehoren en die nog een nut hebben voor de administratie.⁷

4.3. Op het eerste gezicht is het gewest dus *niet* bevoegd voor aangelegenheden die betrekking hebben op de burgerlijke stand, ook al houden zij verband met de organisatie en de werking van de gemeenten. De vraag rijst of het gegeven dat de onderzochte bepaling betrekking heeft op *gemeentebelastingen* of *-retributies* in deze aangelegenheid tot een andere conclusie leidt.

5.1. Wanneer een gemeente een belasting heft, is het irrelevant welke overheid bevoegd is voor de aangelegenheid waarop de belasting betrekking heeft. Het Grondwettelijk Hof heeft er immers aan herinnerd dat noch artikel 170, § 4, van de Grondwet, noch enige andere

³ Opgemerkt zij dat ook de rechtbanken bevoegd kunnen zijn om dergelijke documenten af te geven (zie artikel 272, eerste lid, 2°, van het Wetboek der Registratie-, Hypotheek- en Griffierechten). Aangezien de gewesten niet bevoegd zijn inzake de werking van de rechterlijke orde, wordt enkel de hypothese onderzocht waarbij het document wordt afgegeven door de gemeente.

⁴ *Parl.St.* Senaat 2000-01, nr. 2-709/1, 8 en 9.

⁵ GwH 27 mei 2010, nr. 59/2010, B.6.2.

⁶ GwH 29 juli 2010, nr. 89/2010, B.5.1. In dezelfde zin, adv.RvS 36.354/3 van 20 januari 2004 over een voorontwerp van decreet ‘houdende afschaffing van de forfaitaire afvalbelasting’, *Parl.St.* VI.Parl. 2003-04, nr. 2195/1, 56 e.v.

⁷ GwH 3 mei 2012, nr. 57/2012, B.19.

wetsbepaling vereist dat er een bijzondere band bestaat tussen de gemeentebelasting en de materiële bevoegdheden van de gemeenten.⁸ Hieruit volgt dat de gemeenten in beginsel wel degelijk bevoegd zijn om een belasting te heffen op de afgifte van documenten die gegevens inzake burgerlijke stand bevatten.

Indien de gemeente ervoor kiest een dergelijke gemeentebelasting te heffen, vermag in principe *alleen* de *federale wetgever* daarop een *beperking* aan te brengen. Immers, ook al zijn de gewesten bevoegd, zoals hierboven aangegeven, om de regels betreffende de vestiging en de invordering van de gemeentebelastingen te bepalen, toch moet die bevoegdheid worden uitgeoefend onverminderd artikel 170, § 4, tweede lid, van de Grondwet. Deze grondwetsbepaling behoudt immers aan de federale wetgever de bevoegdheid voor om, wat de gemeentebelastingen betreft, de uitzonderingen te bepalen waarvan de noodzakelijkheid blijkt.

5.2. Een gemeente kan er, zoals er hiervoor aan werd herinnerd, ook voor kiezen om een retributie te heffen op de afgifte van documenten inzake de burgerlijke stand. In het licht van artikel 173 van de Grondwet, moet worden onderzocht of een gewestwetgever bevoegd is om de uitoefening van deze bevoegdheid te beperken.

Anders dan wat voor belastingen geldt, vloeit uit geen enkele bevoegdheidsverdelende bepaling voort dat het regelen van de bevoegdheid van gemeenten om retributies te heffen alleen de federale wetgever toekomt. Integendeel, doordat in artikel 173 van de Grondwet verwezen wordt naar “de gevallen uitdrukkelijk uitgezonderd door de wet, het decreet en de regelen bedoeld in artikel 134”, wordt in die bepaling aangegeven dat de bevoegdheid om hieromtrent regels uit te vaardigen, naargelang van het geval, een aangelegenheid van de federale wetgever, de gewestwetgever of de gemeenschapswetgever is.⁹

Wanneer de gewesten de materiële bevoegdheid bezitten om een bepaalde dienst te regelen, vermogen zij derhalve, gelet op de band die bestaat tussen de retributie en de betrokken bevoegdheid, te beslissen of er al dan niet grond bestaat om een retributie te heffen als vergoeding voor die verstrekte dienst¹⁰ en, inzonderheid, om te beslissen of de gemeenten al dan niet zo een retributie mogen heffen. Er is geen reden om aan te nemen dat de gewesten op grond van deze materiële bevoegdheid ook niet de bevoegdheid bezitten om de vrijheid voor de gemeenten om het bedrag van een retributie te bepalen, te beperken.

De afdeling Wetgeving van de Raad van State¹¹ en het Grondwettelijk Hof hebben bijvoorbeeld geoordeeld dat de gewestwetgever bevoegd is om de gemeenten te verhinderen een gemeentelijke parkeerretributie te heffen en deze te vervangen door een gewestelijke retributie¹² op grond van de gewestbevoegdheid inzake wegen en hun aanhorigheden (artikel 6, § 1, X, eerste lid, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980) en de gewestbevoegdheid inzake het

⁸ GwH 15 december 2011, nr. 189/2011, B.8.1.

⁹ Adv.RvS 42.982/AV van 18 september 2007 over een voorstel van ordonnantie ‘betreffende gratis parkeren voor weinig vervuulende wagens’, *Parl.St.* Br.H.Parl. 2006-07, nr. A-338/2.

¹⁰ GwH 22 november 2006, nr. 172/2006, B.18 en B.19. Zie ook adv.RvS 42.982/VR van 18 september 2007, *l.c.*, opmerking 3.2.

¹¹ Adv.RvS 42.982/AV van 18 september 2007, *l.c.*, opmerkingen 3.1 tot 4.

¹² In enigszins andere bewoordingen, GwH 29 juli 2010, nr. 89/2010, B.7 *in fine*.

juridisch stelsel van de land- en waterwegen (artikel 6, § 1, X, eerste lid, 2°*bis*, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980), bevoegdheid die eveneens de bevoegdheid inhoudt om het privaatieve gebruik van het domein van de wegen te regelen.

De vraag die echter rijst is of ook in dit geval het Vlaamse Gewest wel *ratione materiae* bevoegd is om bepalingen uit te vaardigen die de bevoegdheid van de gemeenten beperken nu het gaat om het invoeren van een retributie op de afgifte van documenten die gegevens inzake de burgerlijke stand bevatten.

6.1.1. In de memorie van toelichting wordt de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest als volgt verantwoord:

“De doelstellingen van de overeenkomst sluiten ook aan bij het Vlaamse beleid. De Vlaamse Regering wil een overheid die beter, klantvriendelijker en meer probleemoplossend werkt. De overheden moeten een kwaliteitsvolle dienstverlening blijven garanderen en zorgen voor positieve effecten in alle maatschappelijke sectoren. De inzet van informatie- en communicatietechnologie (ICT), e-government en administratieve vereenvoudiging zijn uitstekende hefboomen voor een efficiëntere dienstverlening en om domeinoverschrijdende schaalvoordelen te realiseren. Door verhoogde inspanningen om te komen tot een geïntegreerde uitbouw van het intra- en interbestuurlijk gegevensverkeer (kruispuntbanken, netwerkdiensten, informatieportalen) kunnen substantiële efficiëntiewinsten worden geboekt in termen van kwaliteit, snelheid en transparantie van de dienstverlening door de overheid.”¹³

Een dergelijke doelstelling is geen verantwoording voor de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest. Die doelstelling kan immers niet aan een specifieke aangelegenheid worden vastgeknoopt waarvoor de gewesten bevoegd zijn.

6.1.2. In de nota aan de Vlaamse Regering¹⁴ wordt de bedoelde bevoegdheid van de gewesten meer expliciet verantwoord:

“Hoewel de regelgeving inzake de registers van de burgerlijke stand een federale bevoegdheid is (artikel 6, § 1, VIII, 1°, derde streepje, bijzondere wet tot herziening der instellingen, BWHI) werd de overeenkomst op vraag van de Federale Overheidsdienst (FOD) Justitie voorgelegd aan de Werkgroep Gemengde Verdragen (WGV) adviesorgaan van de interministeriële Conferentie Buitenlands Beleid (ICBB), die een beslissing nam tijdens de vergadering van 10 mei 2011.

Het gemengde karakter van de overeenkomst vloeit voort uit het feit dat artikel 3, lid 5, van de overeenkomst bepaalt dat ingeval van aflevering van een document in toepassing van lid 2, enkel de overheid die het document fysiek uitreikt aan de betrokken particulier (voor België de gemeenten), een retributie mag vragen, en niet de autoriteit in het andere betrokken land die het document in kwestie langs elektronische weg aan de eerste autoriteit heeft bezorgd. De gevraagde retributie mag bovendien niet hoger zijn dan de retributie die is verschuldigd voor een gelijkaardig document dat wordt uitgereikt in toepassing van het intern recht. De WGV is van oordeel dat het hier gaat om regels inzake de algemene financiering van de gemeenten, de werking van de gemeentelijke instellingen en het algemeen toezicht op de gemeenten waarvoor de gewesten en, voor zover de

¹³ Memorie van toelichting, p. 3.

¹⁴ Nota aan de Vlaamse Regering nr. VR 2013 1406 DOC.0594/1, dd. 14 juni 2013, p. 2-3.

uitoefening van deze bevoegdheid door artikel 139 van de Grondwet aan haar werd overgedragen, de Duitstalige Gemeenschap bevoegd zijn.”

6.1.3. Uit de bij het dossier gevoegde verslagen van de Werkgroep Gemengde Verdragen (hierna: WGV) blijkt dat de WGV slechts na enig aarzelen het gemengd karakter van de overeenkomst heeft aanvaard. Een sluitende argumentatie wordt echter niet gegeven. Uit de notulen blijkt dat volgens de werkgroep, de bevoegdheid van de gewesten zou voortvloeien uit hun bevoegdheid inzake het administratief toezicht¹⁵ en de algemene financiering van de gemeenten¹⁶.

6.2.1. Indien de heffing een belasting is, kan de bevoegdheidsrechtelijke grondslag ervoor echter bezwaarlijk worden gevonden in de bevoegdheid van de gewesten inzake de werking van de gemeentelijke instellingen. Weliswaar omvat de bevoegdheid van de gewesten inzake de samenstelling, de organisatie, de bevoegdheid en de werking van de provinciale en gemeentelijke instellingen onder meer de bevoegdheid om de vestiging en de invordering van provinciale en gemeentelijke belastingen te regelen, maar het gaat hierbij om de bevoegdheid tot het vaststellen van de regels die de provincies en de gemeenten moeten naleven wanneer ze belastingen heffen en invorderen. Zoals werd uiteengezet *sub* 5.1, strekt de bevoegdheid van de gewesten zich evenwel niet uit tot de aangelegenheden bedoeld in artikel 170, § 4, tweede lid, van de Grondwet, welke betrekking hebben op het vaststellen van uitzonderingen op de lokale belastingbevoegdheid zelf.¹⁷

Indien de heffing een retributie is, heeft zij betrekking op de aangelegenheid “burgerlijke stand”, en precies die aangelegenheid is uitgezonderd uit de bevoegdheid van de gewesten inzake de samenstelling, de organisatie, de bevoegdheid en de werking van de gemeentelijke instellingen (zie opmerking 5.2).

6.2.2. De bevoegdheidsrechtelijke grondslag tot beperking van de bevoegdheid van de gemeenten om een bijdrage in te voeren, kan evenmin worden gevonden in de bevoegdheid van de gewesten om de algemene financiering te regelen van de lokale besturen (artikel 6, § 1, VIII, eerste lid, 9°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980). Volgens het Grondwettelijk Hof heeft de “algemene financiering” van de lokale besturen betrekking op de “algemene financieringswijzen door middel waarvan de gemeenten (...) gefinancierd worden, volgens criteria die niet rechtstreeks gebonden zijn aan een specifieke taak of opdracht”.¹⁸ (*Parl. St. Kamer*, 1988, nr. 516/1, p. 18).¹⁹ Het Hof heeft trouwens aangenomen dat de uitoefening door een gewest van de bevoegdheid om de algemene financiering van de *provincies* te regelen niet mag raken aan de bevoegdheid van de federale wetgever om de provinciale

¹⁵ Verslag WGV, 3 februari 2011, p. 7 en verslag WGV, 16 maart 2011, p. 12.

¹⁶ Verslag WGV, 3 februari 2011, p. 7.

¹⁷ Adv.RvS 34.913/VR van 4 maart 2003 over een wetsontwerp ‘tot wijziging van artikel 10 van de wet van 24 december 1996 betreffende de vestiging en de invordering van de provincie- en gemeentebelastingen’, *Parl.St. Kamer* 2002-03, nr. 50-1990/3, 4; adv.RvS 36.354/3 van 20 januari 2004, *l.c.*, 63.

¹⁸ Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer* B.Z. 1988, nr. 516/1, 18. Zie ook GwH 24 mei 2012, nr. 67/2012, B.8.2. en adv.RvS 52.587/3 van 16 januari 2013 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 12 juli 2013 ‘houdende toekenning van subsidies voor gebouwen van de eredienst, gebouwen voor de openbare uitoefening van de niet-confessionele morele dienstverlening en crematoria’, *Parl.St. Vl.Parl.* 2012-13, nr. 1961/1, 43-44.

¹⁹ GwH 24 mei 2012, nr. 67/2012, B.8.2.

belastingsbevoegdheid bedoeld in artikel 170, § 3, tweede lid, van de Grondwet, te beperken.²⁰ In het betrokken onderdeel van het arrest wordt ervan uitgegaan dat de twee voornoemde bevoegdheden van elkaar te onderscheiden zijn.²¹ Er is geen reden om aan te nemen dat de conclusie anders zou moeten zijn ten aanzien van de gemeentelijke fiscaliteit (artikel 170, § 4, van de Grondwet).

Hoewel de hoogte van de retributie (of eventueel de belasting) ongetwijfeld een invloed heeft op de financiële middelen van de gemeenten, is de beperking van het bedrag van deze retributie (of belasting) gebonden aan een *specifieke* taak of opdracht die aan de gemeentelijke overheid is opgedragen, namelijk het uitreiken van uittreksels uit de registers van de burgerlijke stand.

Aangezien de federale overheid bevoegd is voor de registers van de burgerlijke stand kan de bevoegdheidsrechtelijk grondslag evenmin worden gevonden in artikel 6, § 1, VIII, eerste lid, 10°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Luidens die bepaling wordt de gewesten de bevoegdheid toegekend om de financiering te regelen van de opdrachten die door de lokale besturen moeten worden uitgevoerd in de tot de bevoegdheid van de gewesten behorende aangelegenheden, “behalve wanneer die opdrachten betrekking hebben op een aangelegenheid waarvoor de federale overheid of de gemeenschappen bevoegd zijn”.

6.3. De bevoegdheidsgrondslag kan evenmin steun vinden in de bevoegdheid van de gewesten inzake de organisatie en de uitoefening van het (algemeen) administratief toezicht op de gemeenten. In het verleden heeft de afdeling Wetgeving van de Raad van State²² herinnerd aan de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof²³ volgens welke de bevoegdheid van de gewesten inzake het administratief toezicht op de lokale besturen, thans geregeld in artikel 7, § 1, eerste lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, niet de bevoegdheid omvat om normatieve bepalingen vast te stellen m.b.t. de belastingbevoegdheid van die lokale besturen. Er lijkt geen reden om aan te nemen dat die conclusie anders zou zijn wat de normering van gemeentelijke retributies betreft.

In het algemeen oefenen de gewesten overigens het algemeen toezicht ook uit op beslissingen van de lokale besturen in het kader van de federale wetgeving. Aannemen dat de bevoegdheid inzake administratief toezicht zo ver zou reiken dat het gewest ook normatieve bevoegdheid zou kunnen uitoefenen op elk terrein waarop de gemeente beslissingsbevoegdheid heeft, zou er op neerkomen dat de gewesten zouden kunnen ingrijpen in elke materie waarvoor de federale overheid bevoegd is en waarin de gemeenten in het kader van het medebewind taken uitoefenen, inzonderheid met betrekking tot de burgerlijke stand.

7. De conclusie is dan ook dat door de stellers van het ontwerp aangevoerde bevoegdheidsgrondslagen de bevoegdheid van de gewesten niet kunnen verantwoorden. De

²⁰ GwH 13 juli 2000, nr. 93/2000, B.4.

²¹ Adv.RvS 36.354/VR van 20 januari 2004, *l.c.*, opmerking 5.2.

²² Adv.RvS 36.354/VR van 20 januari 2004, *l.c.*, opmerking 5.3. In dezelfde zin: adv.RvS 25.572/8 van 13 mei 1997, over een voorstel van decreet ‘houdende de mogelijkheid voor gemeenten een algemene belasting te heffen in die gevallen waarin internationale overeenkomsten en federale wetgeving leiden tot vrijstelling van gemeentebelasting’, *Parl.St.* VI. Parl. 1995-96, nr. 299/2, pp. 17-18, nr. 3.

²³ GwH 25 februari 1988, nr. 47, 6.B.6; GwH 2 juni 1988, nr. 57, 4.B.2.f.

gemachtigde verklaarde nog dat hij niet onmiddellijk een andere bevoegdheidsgrondslag kan aanwijzen.

SLOTOPMERKING

8. Gelet op hetgeen hiervoor is uiteengezet betreffende de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest, ziet de afdeling Wetgeving af van een onderzoek van de tekst van het voorontwerp.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Greet VERBERCKMOES

Yves KREINS